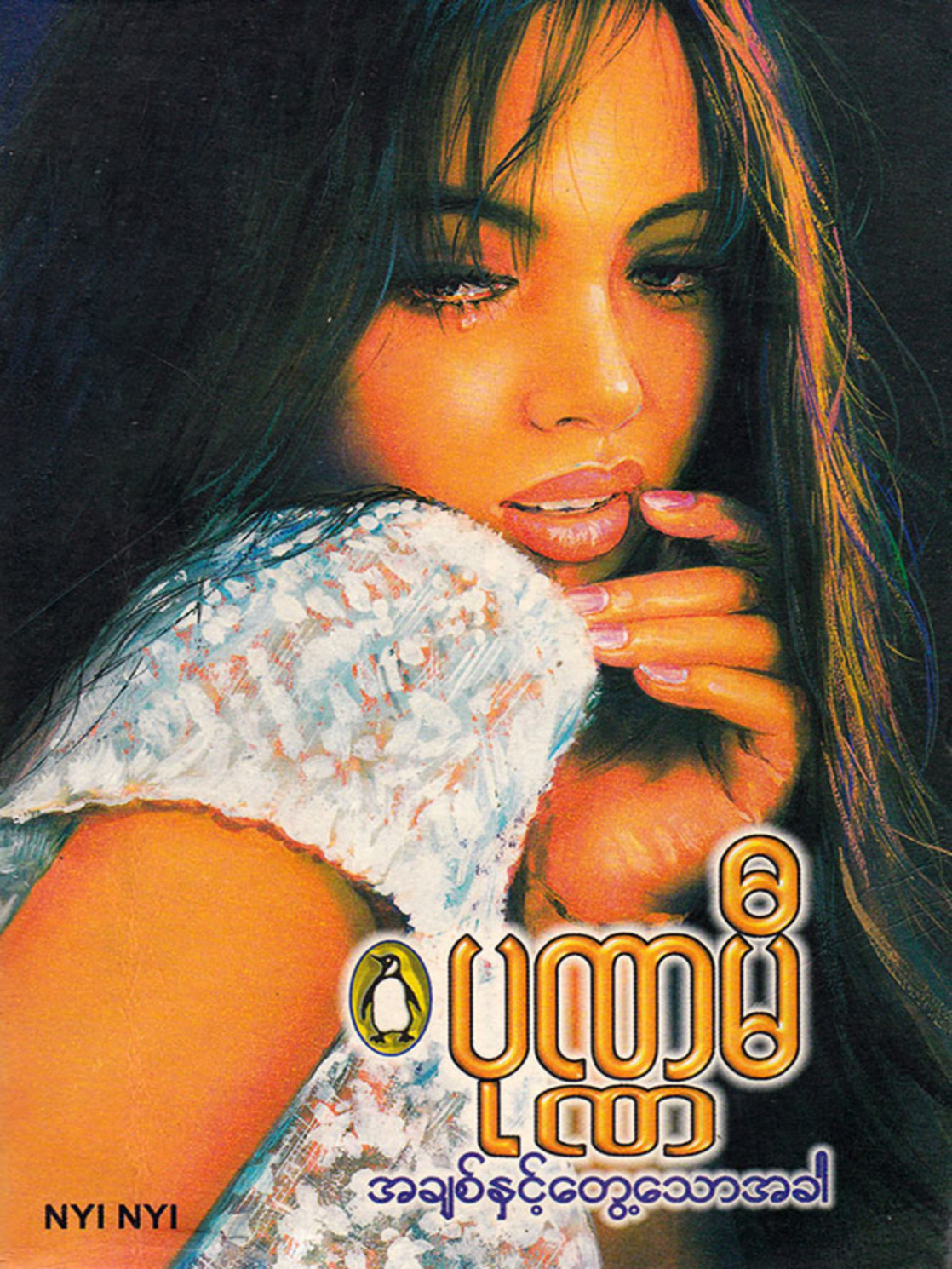

 ပုဏ္ဏမု
လုဏ

အချစ်နှင့်တွေ့သောအခါ

NYI NYI

ကိုခင်မောင်ကြည်

ပြောရမဲ့အကြောင်းအရာက နှစ်ခုတောင် ဖြစ်နေတော့ ဘယ်ဟာက စပြီး ပြောရမယ်တောင် မသိဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခုကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းလေး နည်းနည်းပါးပါးပါ။ နောက်တစ်ခုက "ဦးဦး" လို့ အမည်ရတဲ့ ကံကောင်းသလောက် ဂွတီးဂွကျ၊ အ,တီး အ,တနိုင်ပြီး သူများ ပြောသမျှ ယုံတတ်တဲ့ အကောင်လေးတစ်ကောင်ရဲ့ အကြောင်းပေါ့ ...။ အေးလေ ... ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်စပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အရင်မိတ်ဆက်ပြတာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ် ...။

လူတော်တော်များများက "ကိုကြည်"လို့ ခေါ်တတ်ကြတဲ့ ကိုယ်ဟာ အသက်လေးဆယ် နီးပါး၊ လူပျိုကြီး (အမှန်ကတော့ မဟုတ်ပါ ... အများကတော့ အဲလိုပဲ သတ်မှတ်ထားကြတာ ... ဟိုအ,အကောင်ကလည်း ကောင်းကောင်း ယုံနေလေရဲ့ ။) ဆိုပါတော့။ ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ပြီး B.Com (ဘီကွမ်း) ဘွဲ့တစ်ခုနဲ့ Accountant (စာရင်းကိုင်) ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုကိုပါ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်အောင်မြင် ထားနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကိုယ်ဟာ လေးဆယ်နီးပါးသော သက်တမ်းကာလလောက်ကို အရောက်မှာ အများက ဝိုင်းသတ်မှတ်ထားကြသလို "ဂျင်မောင်ကြည်" "ဖျံမောင်ကြည်"လောက် မဟုတ်ရင် တောင် ... သူများ မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြီလျှောက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်အိပ်ပျော်တတ်တဲ့ သူမျိုးတော့ ဖြစ်နေ

တာပေါ့။

ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာက လည်း မိဘတွေက အဆင်မပြေလို့ ... မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိကြတော့လို့ ဘာဘာညာညာ လျှောက်တွေးပြီး သနားချင်စရာ မရှိပါဘူး ... ။ မိဘနှစ်ပါးလုံး ခုထိ သူတို့ အိမ် သူတို့ ယာမှာ သက်ရှိထင်ရှား ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ရှိကြပါသေးတယ် ...။ အဲ့ဒီလောက်ပြောရင် သိကြရောပေါ့ ...။ ဟုတ်တယ်လေ ... ငယ်ကတည်းက အိမ်ကထွက်ပြေးလိုက် ... ပြန်ခိုဝင်လိုက်နဲ့ ... ပျော်သလို နေလာခဲ့တာပဲ ... ။ ဘွဲ့တစ်ခု ဒီပလိုမာတစ်ခု ... ပေါင်းနှစ်ခု ရထားတာကလည်း သူများ ခေါင်းပေါ်က နေချင်တဲ့ လူဟာ အဲ့ဒီလောက်တော့ လိုအပ်တယ်ထင်ပြီး ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ ကိုယ် ရယူထားတာမျိုး။ မိဘစကား နားထောင်မှ သာ ဘွဲ့ရရမယ် ဆိုရင်တော့ သုံးတန်းတောင် ကောင်းကောင်း အောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...။

လူပျိုကြီးကိစ္စကို ပြန်ရှင်းပြရဦးမယ် ...။ အမေက ခြေငြိမ်အောင်ဆိုပြီး မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ ဇွတ်စီစဉ်ကြချိန်ဟာ မိဘအိမ်က နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် (အပြီး) ထွက်ခဲ့ချိန်ပဲ ဆိုပါတော့ ...။ ခုထက်ထိဆို ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ ...။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်မပြုချင်တာကို အကြောင်းပြပြီး အမေအိမ်ကထွက်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ အိမ်က ထွက်ထွက်ချင်းပဲ အိမ်ထောင်ကျဖြစ်လိုက်ရော ...။ အဲ ... အိမ်ထောင်ကျတာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ ... ။ ခုထက်ထိ ‘လူပျိုကြီး’ အမည်ကို ခံယူထားနိုင်ဆဲဥစ္စာ ... ။ အိမ်ထောင်ကျတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ... မိန်းမရတာပေါ့ ...။ ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ...။ ကိုယ်နဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငြိသွားမိကြတယ်ပေါ့ ... ။ အင်း ... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ် ...။

မကောင်းတာကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုယ် ကြုံကြုံခဲ့သမျှ ကုတ္တိယအပေါင်းလို ... နဂိုတည်းက နာမည်ပျက်ရှိပြီး ... နောက်ကျိပြီး သား ရေအိုင်တစ်ခု မဟုတ်ခဲ့တာပဲ ...။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ဆိုတော့ ကာ ... သူက တာဝန်ယူဖို့ ပြောလာခဲ့ချိန်မှာ ... "ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"လို့ ခေါင်းရှောင် မျက်နှာလွှဲလို့ လုံးဝမရနိုင်လောက်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ် ... ။ ကိုယ်က လူဆိုး၊ လူရှုပ် အမည်ခံပေမဲ့ အဲဒီလောက်ထိတော့ လည်း ၊ ပက်ပက်စက်စက်ကြီး မရက်စက် မယုတ်မာတတ် ပါဘူး ...။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... မိန်းမ၊ မယူချင်လို့ ... မိဘအိမ်ကတောင့် စုံကန်ထွက်ခဲ့ပါပြီဆိုမှ ... ထွက်ထွက်ချင်း ခြေချုပ်တစ်ခု ထပ်မိရမဲ့ အဖြစ်မျိုးကြီးတော့ ဘယ်သူက ကြုံချင်မှာ လဲ ... ။ ရာဇဝင် ရိုင်းသွားမှာ ပေါ့ ...။ ဒီလိုနဲ့ ယတိပြတ်ကလည်း မငြင်းချင် ... တာဝန်ကလည်း မယူနိုင်နဲ့ လူလည် လူရှုပ်တို့ ရဲ့ ထုံးစံ အီးလေးဆွဲ အချိန်ဖြုန်းနေဆဲ တစ်နေ့မှာ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အိမ်ကို ကိုယ် လိုက်သွားမိခဲ့တယ် ... ။ အဲဒီမှာ တင် "အဖူး" ကို ကိုယ်စတွေ့ခဲ့ပါတယ်။

‘အပွင့်’ ... အဲ ... ကိုယ့်မိန်းကလေး နာမည်က အပွင့်တဲ့ ... အပွင့်တို့က မိဘမရှိ ... ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း နည်းလှတဲ့ ညီအစ်မကလေးနှစ်ယောက်တည်းမို့ ကိုယ် နည်းနည်းသက်သာနေတယ် ဆိုရမှာ ပေါ့ ... နို့မို့ဆို ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ အစ်ကိုမောင်ဘွား ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ... ဦးလေးတွေ အဖေတွေနဲ့ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက် ဖြစ်လို့ ကောင်း လိုက်မဲ့ အမျိုးပေါ့ ...။ အပွင့်တို့ ကတော့ ရှင်းတယ် ... ညီအစ်မလေးနှစ်ယောက်တည်း ... သူ့ညီမလေးကို အပွင့်ကပဲ ရှာကျွေး ကျောင်းထားနေပြီး ရပ်ကွက်ကလေး တစ်ခုထဲ အိမ်ကလေး တစ်ခြမ်းကို ငှားနေကြတာမျိုး။

တစ်နေ့, တစ်နေ့ ကျလိုက်ရတဲ့ အပွင့်ရဲ့ မျက်ရည် တစ်ဂါလန် နှစ်ဂါလန် လောက်တွေကို ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ ... အိမ်က လေးရဲ့ ဧည့်ခန်းထောင့်ကလေး တစ်ခုမှာ သူ့အစ်မ မျက်နှာပဲ အားကိုး တကြီး လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း ... သူပါ မျက်ရည်ခိုးကျနေခဲ့တဲ့ ‘အဖူး’ လို့ ခေါ်တဲ့ အပွင့်ရဲ့ ညီမကလေးကို အမြင်မှာ တော့ ... ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ ...။ ပြောရရင်တော့ ဒီအသက်အရွယ် ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကဗျာဆန်ရာ နုလွန်းရာ ကျ နေမလားတော့ မသိဘူးပေါ့ ...။ "သံယောဇဉ်"ဆိုတာ အဲဒါကို ခေါ်မှန်း အဲဒီတစ်ချက်နဲ့ တင် ကိုယ် ပြောနိုင်တယ် ...။

အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်သလောက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အရာနော် ...။ ကိုယ့်မိရင်းဘရင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အရင်းတွေကိုတောင်မှ ဦး နောက်ထဲ သိပ်မထားဘဲ ... ဘာသိဘာသာရှိလှတဲ့ ကိုယ်ဟာ ... အဖူး ကိုတော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး ... ချစ်သွားမိတယ် ...။ ဟုတ်တယ် ... ချစ်ကိုချစ်တာ ...။ အဲဒါဟာ ‘အချစ်’ပဲဆိုတာ ကိုယ် ကောင်းကောင်း သေချာတယ်။ ဟာ ... ။ ပေါက်ကရဲတွေ တလွဲတွေ တော့ လျှောက်မတွေးကြနဲ့ နော် ... ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆို အဖူးဟာ ရှိ လှမှ ကိုးနှစ်,ဆယ်နှစ် ... ။ သို့သော် လူကောင်လေးက တအားညက် တော့ ပီဘီလေးငါးခြောက်နှစ် သမီးကလေး အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ ... ။ ကိုယ်ကတော့ အသက်သုံးဆယ် ပြည့်လှပြည့်ခင်ပေါ့ ...။ သူ့အစ်မနဲ့ တောင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကွာတဲ့ အဖူးဟာ ကိုယ်နဲ့ ဆို အနှစ်,နှစ်ဆယ်နီးပါးကို ကွာပြီး သားအဖအရွယ် မကျတကျပေါ့ ... ။ ကိုယ် အပွင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ...။

ဘယ် ... ကိုယ့်ရဲ့ ‘လူပျိုဂုဏ်’ကိုတော့ ဘယ်အပျက်ခံပါ့မလဲ ...။ ကိုယ့်ရဲ့ စောင့်ရှောက် နည်းက သူတို့ ညီအစ်မကို အဲဒီရပ်ကွက်ထဲက ခေါ်

ထုတ်ပြီး ခပ်ဝေးဝေး ... မြို့ရဲ့ တောင်နဲ့ မြောက်လောက်ရှိမဲ့ နောက်ထပ်
ရပ်ကွက်ငယ် တစ်ခုမှာ အိမ်ငှားထားပေးလိုက်တယ် ...။ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ပါ ရှာငှားပေးထားပြီး ... ကိုယ်နိုင်သလောက်လေးတော့ ထောက်တာပေါ့။ စိတ်ပျော့ပြီး ငိုဖို့ လောက်ပဲ သိတဲ့ ... ယုံလွယ်တဲ့ အပွင့်ကိုတော့ ဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်နှစ်သိမ့်ရပြန်တာပေါ့ ...။ "ကလေးကိုပဲ အောင်အောင်မြင်မြင် မွေးချေပါဦး ... မီးဖွားပြီးမှ ဘာညာသာရကာ" ပေါ့ ...။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘာညာသာရကာကို ကိုယ် ပြန်မဖြေရှင်းလိုက်ရပါဘူး ...။ အပွင့်က သားတစ်ယောက် မွေးပေးလိုက်ပြီး မီးတွင်းထဲမှာ ပဲ ဆုံးသွားတယ် ...။ ကဲ ... ရက်သားက တစ်ယောက် ... ဆယ်နှစ်သမီးက တစ်ယောက်။ ခြေချုပ်မမိ အပူမများ ချင်လို့ အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး ဆိုမှ ...အလုပ်က ကြံဖန်ရှုပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာတော့ ကိုယ့်ကံပဲ ထင်ပါရဲ့ ...။ သို့သော် ကိုယ့်ကံဆိုတာ ကိုယ်က လုပ်တာပဲ ...။ မကောင်းတဲ့ ကံဇာတာရှိလာရင် ကောင်းသွားအောင် ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြိုးစားပြင်ယူရမှာ ပေါ့ ...။ ရက်သား မောင်ပီစီကို ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးလို့ ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သားပေမဲ့ သံယောဇဉ် မရှိလှသေးဘူးပဲထား ... အဖူးရဲ့ မျက်နှာကလေးက ရှိနေသေးတာလေ ...။

ကိုယ်ဖြေရှင်းလိုက်ပုံလား ... လွယ်တယ်လေ ... ရက်သားရော ... ဆယ်နှစ်သမီးရော အမေ့အိမ်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်တာပေါ့ ...။ အမေဆိုတာ ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့ ... "ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး"ပေါ့ ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်နီးပါးက မိန်းမ မလိုချင်လို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့ သားမိုက်ကြီးဟာ ပြန်တက်လာတော့ ကလေးနဲ့ ...။ ကလေးမှ တစ်ယောက်မဟုတ် ... နှစ်ယောက်တောင်ဆိုတော့ ... အမေ သူ့ရင်ဘတ်သူတီးလည်း တီးချင်စရာ ...။ ကိုယ်ကတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ထွေထွေ

ထူးထူး ဘာမှ မပြောပါဘူး ... "ကလေး အမေတော့ ဆုံးပြီ"ပေါ့ ... ဒါပဲ ပေါ့။

အဖူးအကြောင်းလည်း ဘာမှ ကို မရှင်းပြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖူးမှာ ပါလာမဲ့ သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများ အရ အမေက အဖြစ်မှန်ကို သိသွားနိုင်ပါတယ် ...။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ဒုက္ခရောက် အခက်အခဲတွေ့နေကြပါစေ ...။ သူများ တကာအရေးကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလောက် ဘယ်တော့မှ ဦးစားမပေးတတ်တဲ့ ခင်မောင်ကြည်လို လူစားက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ခေါ်တင်လာခဲ့တဲ့ အဖူးကိုလည်း သူတစ်သက် စောင့်ကို စောင့်ရှောက်မွေးမြူရတော့မယ် ဆိုတာ အမေ နားလည်ပြီးသား ဖြစ်မှာ ပါပဲ။

အမေ့ကို ဒုက္ခတုံးနှစ်တုံးနဲ့ အလုပ်ပေးလို့ လည်း ပြီးရော... ကိုယ်လည်း ယခင်ယခင်က ထုံးစံ အတိုင်း ပြန်လွင့်တော့တာပါပဲ ...။ အမေကတော့ မှာ ရှာတယ် ... "နင် နေချင်သလိုနေ ... ရှုပ်ချင် သလို ရှုပ် ... ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တော့ ဒါမျိုးတွေ ငဲ့အိမ်ပေါ် ရောက်မလာစေနဲ့ တော့" တဲ့။ အမေ မမှာ လည်း ကိုယ်က တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပြီးသား ပဲဟာ ... အမေက ခေါ်လာဦး ဆိုရင်တောင်မှ တော်ပါပြီ ...။ ဒီတော့ ... အရင်ကလိုပဲ နေချင်သလို နေ ... စားချင်သလိုစား၊ ရှုပ်ချင်သလိုရှုပ် ...။ ဒါပေမဲ့ အရင်ကထက် နည်းနည်းကလေး သာလာတာကတော့ သုံးလေးလ တစ်ခါဆိုသလို အမေ့အိမ်ပြန်ပြီး ... မျက်နှာလေး တစ်ချက်လောက် ပြ မုန့်ပဲသရေစာလေး ... ပိုက်ဆံကလေး မဖြစ်စလောက် ပေးတာမျိုး ရှိလာတာပါပဲ ...။

အမေနဲ့ အတူနေ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကတော့ ခင်မောင်ကြည်ဆိုရင် နဂိုကမှ အော့ကြောလန် ပြီးသားရယ် ဆိုတော့ကာ ...

ခင်မောင်ကြည့် သားနဲ့ အဖူးတို့ အပေါ်လည်း ဘယ်ကြည်လင်ကြပါ့မလဲ ...။ ကလေးကတော့ ထားပါတော့။ အဖူးလေးခမျာတော့ သိတတ်စပြုပြီ ဆိုတော့ ဇောင်းပဲနရဲ့တွေ ကြားမှာ နေ့စဉ် နေထိုင်စားသောက်နေရမှာ သနားစရာ ...။ အဲဒီအချက်လေး တစ်ချက်နဲ့ ပဲ ခင်မောင်ကြည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကြီးက သုံးလေးလတစ်ခါ ဆိုသလို မျက်နှာ လာ၊လာပြနေရ တော့တာပဲ ...။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကလည်း သူတို့ ကံလေးတွေနဲ့ သူတို့ ပါ ...။

တစ်အချက် ... အမေက အဲဒီအိမ်မှာ ရှာနိုင်ဖွေနိုင် ... အာဏာရ စကားတည်ဆဲ ...။ နှစ်အချက် ... "မောင်မြေးချစ်"လို့ ရှာရှာကြံကြံ နာမည်ရထားတဲ့ ဟိုအကောင်ကလေးက ကိုယ်တို့ အပွင့်တို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ အမေမှ အမေ၊ အမေ့မျက်ခွက်ကြီး ယူစွပ်ထားသလား ထင်ရလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ် ...။ သုံးအချက် ... ဖင်ပေါ့အလိုက်သိပြီး အရိပ်သုံးပါး အမြဲနားလည်တဲ့ အဖူးက အချိန်သိပ်မကြာလိုက်ခင်မှာ ပဲ အမေ့လက်စွဲ ... လက်ကသုံးတောင်ဝှေး ... အချစ်တော် ကလေး ဖြစ်သွားတယ် ...။ ကဲ ... မကြည်လင်ကြသူတွေ လဲသေကြတာတောင်မှ အရာမရောက် နိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ ...။

ကိုယ်က ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီး လွတ်လပ်မှုကိုသာ ကြိုက်တာ ... အလုပ်ကိုတော့ ခါးချိုးပြီး အလုပ်နဲ့ တူအောင် လုပ်တတ်တဲ့ နေရာမှာ တော့ စည်းကမ်းရှိတယ်နော် ...။ ကိုယ်က အစုံလုပ်ဖူး တယ် ...။ လမ်းဘေးလည်း ဈေးရောင်းဖူးတယ် ...။ စတိုးဆိုင်အလုပ်သမားလည်း ဖြစ်ဖူးတယ် ...။ ပုံနှိပ်စက် တစ်ခုမှာ လည်း ခဏဝင်ဖူးတယ် ... တက္ကစီ မောင်းဖူးတယ် ... နိုင်ငံခြားသား အိမ်တစ်အိမ်မှာ ညစောင့် (Night Watch Man) လုပ်ဖူးတယ် ...။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်နေရာ ပေါင်းစုံမှာ အလုပ်ရှင်မှန်သမျှ ကိုယ့်ကို မကြိုက်ကြတာ မရှိဘူး ... ကိုယ်က မကြိုက်လို့ အဲဒီအလုပ်

ကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ စွန့်ပစ်ခဲ့တာသာလျှင် ရှိတယ် ...။ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်ကသာ Night Watch Man လုပ်နေဆဲ ... နိုင်ငံခြားသားက အလုပ်မှာ နှစ်စေ့လို့ သူ့နိုင်ငံ သူပြန်ရမှာ မို့ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်မှာ ကိုယ့်ကို ဆက်သွင်းပေးခဲ့တာပဲ ရှိတယ် ...။

ကိုယ်က အဲဒီမှာ တော့ Night Watch Man မလုပ်တော့ဘူး ...။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အခွင့်အရေးကို ကိုယ့်ဘာသာ ရဲရဲ တောင်းတတ်ရမယ်လေ ...။ ကိုယ်က အဲဒီအိမ်မှာ ကားမောင်းဖို့ ပဲ တောင်းဆိုလိုက်တယ် ...။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရပါဘူး ...။ ကိုယ်က အဲဒီအချိန်လောက်မှာ ပဲ ‘စာရင်းကိုင်ပညာဒီပလိုမာ’ တစ်ခုကို ထပ်ရလိုက်တာကိုး။ ကိုယ့်ဘော့စ် နိုင်ငံခြားသားကြီးက ကိုယ်ဟာ B.Com ဘွဲ့ရ ... စာရင်းကိုင်ပညာဒီပလိုမာ လက်မှတ်ရ ဆိုတာကို သိသွားတယ် ... (မသိ သိအောင်လည်း ကိုယ်ကပဲ ပြတာ ပြောတာကိုး။) ကိုယ့်ဘော့စ်က ကိုယ့်ကို နောက်ထပ် နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်ဆက်ပေးလိုက်တယ် ...။

အဲဒီမှာ တင် ... ထူးဆန်းပြီး အံ့သြစရာ ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုနဲ့ မစွတာ ကာဆိဂီ အိုမိ (Kasigi Omi) ကို ကိုယ်တွေ့ခဲ့ရသလို ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူနိုင်အောင် သူမတူ၊ ကံကောင်းသလောက် တိုးအအနိုင်တဲ့ ကောင်ကလေး "ဒိုးဒိုး"ကိုလည်း ကိုယ်သိခဲ့ရတယ်။

မစွတာကာဆိဂီ အိုမိ အကြောင်း နည်းနည်း ဖြတ်ပြောရဦးမယ် ...။

သူက အသက် လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတဲ့ လူလတ်ပိုင်း ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း တစ်ယောက်ပေါ့ ...။ လူပုံက တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် စကားနည်းနည်းဆိုတဲ့ အစားထဲက ... သိပ်ရောလို့ လုံးလို့ မရဘူး ... ။ ခေတ်အဆက်ဆက် ... အလုပ်ရှင်မှန်သမျှကို ကျအောင် ပေါင်းလာနိုင်ခဲ့တဲ့ ခင်မောင်ကြည်တောင် သူနဲ့ ကျမှ လက်မြှောက်ရမလို့ ဖြစ်နေတယ် ...။ ဒါတောင် နောက်ပိုင်းမှာ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ ခရီးတွေ အတူတူ ခဏခဏ ဂဒီးဂဒီးနဲ့ ထွက်နေရတာနော် ... ဒါတောင် လိုအပ်တာထက် ပိုရင်းနှီးမလာဘူး ... ။ လိုအပ်သလောက်ပဲ ...။

သူ ဒီမှာ လာဖွင့်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီက အထည်အလိပ်နဲ့ Cosmetic ကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ ...။ ဂျပန်ပြည်ဖြစ် ပိုးတို့ ကီမိုနိုတို့ နဲ့ အလှအပ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည် ဈေးကွက်မှာ လာပြီး ခြေကုပ်ယူတဲ့ သဘောပေါ့ ... ။ သူတို့ ကုမ္ပဏီက ဒီမှာ တော့ သိပ်မပေါက်ရောက်လှသေးပေမဲ့ ဂျပန်မှာ ဆိုရင်တော့ ‘Kasigi’ ဆိုတာ အတော်လေး ကြီးကျယ်အောင်မြင်ပြီး နာမည်ကြီးတဲ့ မိသားစုကုမ္ပဏီ တစ်ခုလို့ သိရတယ် ...။ မစ္စတာ ကာဆိဂိ အိုမိ ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အထွေထွေမန်နေဂျာဆိုတဲ့ ရာထူးနဲ့ လာပေမဲ့ ... အဲဒီမိသားစုထဲက မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ပါပဲ ...။

သူ့ရဲ့ ထူးဆန်းပုံက ဘာလဲဆိုရင် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ခန့်သမျှ လူတိုင်းဟာ ... မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အမြီးဖျားပိုင်း မော်လမြိုင်၊ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ ကော့သောင်း ... တနင်္သာရီဘက်က လူတွေပဲ ဖြစ်ရမယ် ... ကိုယ်တိုင်မဟုတ်ရင်တောင်မှ မိဘဘိုးဘွား အမျိုးအဆွေကတော့ အဲဒီဘက်တွေမှာ ပဲ အတိအကျ နေထိုင်တဲ့ သူတွေ ဖြစ်ရမယ်တဲ့ ...။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ခင်မောင်ကြည်တို့ လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘဲနဲ့ မြိတ်သားစစ်စစ် ဖြစ်ရတော့တာပေါ့ ... ။ မြိတ်မှာ မွေးကတည်းကနေ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အ

ထိ နေဖူးပါတယ် ဖြစ်ရရော ...။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် နောင်ကိစ္စက တော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပေါ့ ...။

ကိုယ့်ကို ပထမစခန့်တုန်းကတော့ လက်ထောက်စာရင်းကိုင် ရာထူး နဲ့ ပါ ...။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ‘ခင်မောင်ကြည်’ဟာ လူလည်တစ် ယောက်ဖြစ်မှန်း သူရိပ်မိသွားပုံရတယ် ...။ ရောလို့ လုံးလို့ မရပေမဲ့ သူ ထွက်၊ထွက်သမျှ ခရီးစဉ်တိုင်းမှာ လူရေလည်တဲ့ တစ်ယောက် ပါနေစေ ချင် ပုံရတာမို့ ကိုယ်လည်း စာရင်းကိုင်ဘဝကနေ ... အပါးတော်မြဲလိုလို ... (အင်း ...မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့ရဲ့ Secretary အပါးတော်မြဲ ... စကားပြန်မလေးက အမြဲရှိနေတဲ့ ဟာပဲ။) ဘာလိုလိုနဲ့ ... ရာထူးရာခံ အတည်တကျ မပြောနိုင်တဲ့ “ခရီးထွက်” ဘဝကို ရောက်ရရော ဆိုပါ တော့။

အဲဒီအခါတွေတုန်းက ကိုယ့်စိတ်ထဲ အတော်ကြီး ထူးဆန်းနေတာက ... "အထည်အလိပ်၊ အလှအပ" ကုမ္ပဏီကိစ္စအတွက် ရောက်လာရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ ခရီးတွေ ထွက်ဖြစ်ရတော့မယ် ဆိုရ င် ... တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် မြို့တော်ကြီးတွေကိုသာ ဦးစားပေးရမယ် မဟုတ်လား ...။ အရင်ဦးဆုံးကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းဖွင့်ပြီးရင် ဒုတိယအနေနဲ့ က ‘မန္တလေး’ လို နေရာမျိုးကို မသွားမဖြစ်သွားပြီး ကုမ္ပဏီခွဲအနေနဲ့ အထက်မြန်မာပြည် ဈေးကွက်ကို ရယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ် ။ ပြီးမှ သာ ကျန်မြို့ကြီးများ ပေါ့။

ကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်ရင်တောင် ... မြို့ကြီးတွေမှာ Sale promotor တွေခန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ရမယ်။ ဒါကကိုယ်နားလည်သလောက် ဘောင် အတွင်းက ပြောတာပါ။ ခုဟာကတော့ သူက မန္တလေးလို နေရာမျိုး တောင် ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်ဘဲ လူစားပဲ လွှတ်လိုက်ကာ သူကကျတော့

... စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အမြီးဖျားပိုင်း မော်လမြိုင်၊ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်သို့ ... ။ အဲဒီနေရာတွေဟာလည်း မြို့ကြီးတော့ မြို့ကြီးတွေပါပဲ ... သို့သော် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ... ။ သူ့လို ဂဒီးဂဒီးတော့ သွားနေစရာ မလိုဘူး ထင်တာပါပဲ ...။

သူကတော့ Yangon Airways တို့ မြန်မာ့လေကြောင်းတို့ ကို လုပ် ကျွေးနေသလား ထင်ရ လောက်အောင်ကို သွားတာနော် ... ။ ပြီးကျ တော့ မြို့ကြီးတွေတင်မက ... မြို့ငယ် ... ရွာငယ်တွေထိပါ ခြေဆန့်လာ သောအခါ ကျတော့မှ လူလည်ကြီး ခင်မောင်ကြည်တစ်ယောက် မစွတာ ကာဆိဂီအိုမိရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စများ ဟာ အထည်အလိပ်၊ အလှအပ အသုံးအ ဆောင် promotion အတွက် မဟုတ်လေတော့မှန်း ရိပ်မိရတော့တာပါ ...။

သူ့အပါးတော်မြ၊ စကားပြန်မလေး "ခင်နှင်းဆီ" တို့ ကလည်း ကိုယ့် သူဌေးရဲ့ အရေးကိစ္စ အကြောင်းကို လုံလိုက်တာမှ ... ပါးစပ်ကို အပ်နဲ့ များ ပိတ်ချုပ်ခံထားရသလား ထင်ရလောက်အောင် ကို လုံတော့သည် မှာ လူလည်လူနပ် ခင်မောင်ကြည်ပင်လျှင် ... ဘယ်လိုမှ အစ်လို့ အော က်လို့ လှည့်ပတ်နှူးနှပ်ယူလို့ မရလောက်အောင်ပင် ...။ ခါတိုင်း အသုံးပြုနေကျ 'ခင်မောင်ကြည်ရဲ့ မိန်းကလေးများ ကျလောက်သော နည်းနာနိဿယများ 'ကို အသုံးပြုကြည့်ဖို့ ပြင်တော့လည်း ... အမယ် ... သင်းက ခါးခါးသီးသီး ... ရွံရှာပုံများ တောင် ပြလိုက်သေး ...။ နေနှင့် ဦးပေါ့လေ ...။

အသက်သာ လေးဆယ်နား ကပ်နေတယ် ... နုပျိုမြ၊ နုပျိုဆဲ ခင်မော င်ကြည်ဟာ ... ခင်နှင်းဆီလို မိန်းကလေးမျိုးတော့ ... အေးအေးဆေး ဆေး အချိန်ပေးပြီး (သူတို့လို မိန်းကလေးမျိုးကျတော့လည်း သူတို့

နည်း သူတို့ ဟန်နဲ့ သတ်သတ်ရှိတာပေါ့) စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုံးပန်းယူ ရရင် အလွန်ဆုံးကြာမှ ခြောက်လ၊ ဒီထက်ပိုလိုက်ဦး တစ်နှစ်ပေါ့။ "ပျင်း စရာကြီး"ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တကယ်တမ်း ဆန္ဒရှိရင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် သည် လည်း ပျင်းစရာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခင်မောင်ကြည်က ဆန္ဒမှ မရှိဘဲ ကိုယ်သိချင်ရာ တစ်ခုအတွက်သာ ချဉ်းကပ်လိုတာပဲ ...။

သူ့မကျေနပ်တာနဲ့ ပြောလက်စ အကြောင်းတွေကတောင် သွေဖီကုန်ပါပြီ ...။ ကဲ ... တိုတိုပဲ ဆိုကြပါစို့။ မစ္စတာ ကာဆိဂိ အိုမိ တစ်ယောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ (General Manager) အထွေထွေမန်နေဂျာ ရာထူးဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဟာ သူတို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အထည်အလိပ်၊ အသုံးအဆောင် ကိစ္စတွေအပြင် ... နောက်ထပ် အဓိကကျသော၊ အရေးကြီးလှသော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကတော့ ... သူတို့ Kasigi မိသားစုဝင် ဘကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် မစ္စတာ Kasigi Sudara (ကာဆိဂိ ဆူဒါယာ) ဟာ စစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်လာခဲ့စဉ်က အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် သာ စစ်မှုထမ်း ဖြစ်နေရပြီး စစ်ကို ရွံမုန်းစက်ဆုပ်လှတဲ့ "ဆူဒါယာ" ဟာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှတဲ့ မြန်မာလူနေမှု အကျင့်စရိုက်တွေ၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ကြုံရတဲ့ အခါမှာ မြန်မာလူမျိုးများကို အင်မတန်မှ ပင် ခင်မင်တွယ်တာ ... စာနာ နားလည်တတ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သတဲ့ ။

ဂျပန်တွေ စစ်ပြေးဖို့ ကြုံတွေ့လာတဲ့ အခါမှာ တော့ ငှက်ဖျားမိကာ အတော်လေး နေထိုင် မကောင်းဖြစ်ပြီး သူ့စစ်တပ်နဲ့ လည်း ကွဲကွာသွားတဲ့ အခါ ... ဆူဒါယာဟာ ကယ်တင်ရှင် မြန်မာ (မွန်) မိသားစု တစ်စုနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရပါသတဲ့ ။ အဖျားအနာ ပျောက်ကင်းအောင်လည်း ပြုစု၊ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ရဲ့ ရန်ကလည်း ဖုံးကွယ်ဖွက်ပေးထားခဲ့ကြပြီး ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်လိုကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ထားခဲ့ကြ

သော ထိုမိသားစုထဲမှ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားလုပ်သူများ ... ဆူဒါ
ယာရဲ့ ပယောဂကြောင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ရဲ့ လက်ချက်နှင့် ပင်
အသက်ပါ ပေးခဲ့ရသောအခါ ... ကျေးဇူး ကြီးမားလှတဲ့ ထိုမိသားစုအ
ပေ ၂၆၂ ဆူဒါယာရဲ့ ကျေးဇူးဆပ်လိုစိတ်ကလည်း အသည်းထဲထိ
စွဲမြဲခိုင်မြဲခဲ့ရပြီ ...။

ဆူဒါယာ တစ်ယောက် ကိုယ့်တပ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြန်ရပြီး ပြည်
တော်ပြန်ဖို့ ဖြစ်လာချိန်မှာ လင်ယောက်ျား ဆုံးပါးပြီး အမေတစ်ခု သမီး
တစ်ခု ဖြစ်ကျန်ရစ်သော မြန်မာအမျိုးသမီးကို ကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ရအောင်
အမေရော သမီးပါ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြဖို့ ... ဒါမှ မဟုတ်ရင်လ
ည်း ကလေးကို ပဲ ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ဆူဒါယာက တောင်းပန်ခဲ့ဖူးသည်
တဲ့ ... ။ သို့သော် ထိုမြန်မာအမျိုးသမီးဟာ တစ်ပြည်တစ်ရွာကို မလိုက်
သွားခဲ့တဲ့ အပြင် ကလေးကိုလည်း လုံးဝ ထည့်မပေးလိုက်ပါဘဲ ။
အဘိုးကြီးကလည်း ဟိုမှာ လည်း မိသားစု ရှိနေလေတာမို့ စိတ်မ
ကောင်းခြင်း ကြီးစွာနဲ့ ပဲ ပြန်သွားခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်၊ ပထမပိုင်းတော့ စာ
အဆက်အသွယ်လေး သတင်း စကားလေး ကျဲကျဲ တောက်တောက် ရ
နေရာက နောက်ပိုင်းကျတော့ လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွား
ခဲ့သတဲ့ ။

ခုကျတော့ အဲဒီအဘိုးကြီးက ဆုံးပါးခဲ့ပြီ ...။ ဂျပန်ပြည်မှာ လည်း သူ
ရဲ့ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံ ဖို့ ရာ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့သောအခါ သူ
ရဲ့ သေတမ်းစာမှာ မြန်မာနိုင်ငံက ထိုမိန်းမနဲ့ ကလေးကို ပြန်ရှာပြီး သူ
တို့ Kasigi မိသားစုပိုင် အမွေအနှစ်များ ထဲမှ သူပိုင်ထိုက်ကို ထိုကလေး
သို့ လွှဲပြောင်း ပေးဖို့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ နဲ့ စီစဉ်ခဲ့သတဲ့ ။ မစ္စတာကာဆီ
ဂီအိုမီ ကတော့ သူ့ဘကြီးရဲ့ အမှာ စကားအရ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကုမ္ပဏီ
တာဝန်နဲ့ ရော ... လူမှုရေး တာဝန်ကြီးနဲ့ ပါ ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ

သတဲ့ ...။

ဒီသတင်းတွေ ကြားလိုက်ရတော့ ခင်မောင်ကြည် တစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လိုက်ရတာ။ Kasigi မိသားစုရဲ့ အမွေတစ်ပုံဆိုတာ နည်းတဲ့ ကိစ္စလား ... မမျှော်မှန်းနိုင်လောက် အောင်ကို ဖြစ်နေမှာ ...။ ကိုယ့်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ မစွတာ ကာဆိဂိကြီး၏ ကျေးဇူးရှင် မိသားစု ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဟု ထင်ရတော့မလိုလို ...။ ဂျပန်ရုပ်များ တစ်စက်တလေလောက် ရှိလေ သလားလို့ မှန်ပဲ အခါခါ ကြည့်ရတော့မလိုလို ...။ ကိုယ့်မွေးမိခင်ရင်းကိုပဲ ပြေးပြီး "ဂျပန်နဲ့ ပတ်သက်ဖူးသေးလား" လို့ မေးရတော့မလိုလို ...။ ရူးမလို နှမ်းမလို ပေါတောတော ချာတာတာတွေ ဖြစ်လိုက်ပြီးသောအခါ ... နောက်ဆုံးရရှိလိုက်သည့် သတင်းကား ...။

"မြန်မာ (မွန်) အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်လှရီမှ မွေးဖွားခဲ့သော သမီးတစ်ယောက်နှင့် ... ထိုသမီးမှ ထပ်မံပြီး ... မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသော ဆူဒါယာကြီး၏ ကျေးဇူးရှင်မိသားစုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်သွေး၊ သမီးနှင့် မြေးယောက်ျားလေးတို့ အဖြစ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါသည်" တဲ့ ။ ပိုမိုအံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အချက်ကား ခင်မောင်ကြည်တို့ အားလုံးရော ... မစွတာ ကာဆိဂိ အိုမိ ကိုယ်တိုင်ပါ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားမိကြဘဲ ထိုအမွေခံကလေးမှာ ခင်မောင်ကြည်တို့ ၏ ရုံးမှ ဝန်ထမ်း ... ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ တင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ် ထားခဲ့မိသည့် "ဒိုးဒိုး" ဟူသော ကောင်ကလေးပဲ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပါတည်း ...။

တစ်နှစ်လောက် စုံစမ်းယူခဲ့ပြီး အဘက်ဘက်မှ အချက်အလက်ပေါင်းစုံနှင့် တိကျသေချာ နေခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မို့ "မဟုတ်

နိုင်ပါဘူး" ဟု လည်း ဝင်ငြင်းချင်လို့ မရပါ။ ကိုယ့်မှာ လည်း အကျိုး ရှိ
လာမှာ မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါး ကိစ္စကိုလည်း ၊ ဝင်မစွက်ချင်ပါ။ မစ္စတာ
ကာဆိဂိ အိုမိ လိုလူကလည်း မသေချာဘဲနှင့် တော့ ကြေညာမှာ မဟုတ်
တာကို ခင်မောင်ကြည်က ယုံပြီးသား ...။

လူလည် လူရှုပ်တစ်ယောက်အနေနှင့် "ကိုယ်သာ မစ္စတာ ကာဆိဂိ
အိုမိ တို့ နေရာမှာ ဆိုရင်တော့ လိုက်စုံစမ်းပေးကမ်းမနေတော့ဘဲ ဒီအ
တိုင်းပဲ မြဲနေလိုက်တော့မည် ...။ ကာယကံရှင် တွေလည်း သိနိုင်တာလို
က်လို့ ..." ဟု လောက် တွေးမိပေမဲ့ ... ခိုးခိုးတစ်ယောက် အမွေတွေ ရ
တော့ မှာ ကိုတော့ ခင်မောင်ကြည်က ဘာမှ မကျေနပ်နေစရာ အကြော
င်းမှ မရှိ ... ။ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ဒါကတော့ ခင်မောင်ကြည်တ
င်မက ဒီက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ အားလုံးရဲ့ အရေးနှင့် ဆိုင်လေသည် ။

"ဂျပန်နိုင်ငံသို့တော့ မလိုက်နိုင်ပါ ... မြန်မာနိုင်ငံတွင် သာ နေမည်"
ဟူသော ခိုးခိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ဟိုကအမွေအနှစ်တွေ ... ရှယ်ယာကိ
စ္စတွေကို ဟိုကရှေ့နေ ဒီက ရှေ့နေတွေနှင့် ဆက်လက်စီမံကြရဦးမည်
ဖြစ်ပြီး ... လောလောဆယ်မှာ တော့ မစ္စတာ ကာဆိဂိ အိုမိက သူတို့ မိ
သားစုရဲ့ ကျေးဇူးရှင်စာရင်း ဝင်သွားပြီဖြစ်သည့် ခိုးခိုးကို လေးငါးခြောက်
လလောက် လက်တွဲ ခေါ် သင်ကြားကာ ... စိတ်ချရလောက်ပြီ ဆိုလျှင်
သူက သူနိုင်ငံသူပြန်ကာ ခိုးခိုးကိုသာ မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် ကုမ္ပဏီ၏
အထွေထွေမန်နေဂျာအဖြစ် တရားဝင် ခန့်အပ်သတ်မှတ်ပေးထားခဲ့ ပေ
လိမ့်မည်။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ ခင်မောင်ကြည်တို့ အားလုံးဟာ ခိုးခိုးရဲ့
လက်အောက်ခံ ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကုန် ကြရပြီ ...။ ခိုးခိုးလက် ခိုးခိုးခြေ
... သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး သူ့ဆန္ဒအရ ... လိုက်လုပ်ရှားကြရပေတော့ မည်

ဟိုးအရင်ကတော့ ခိုးခိုးဆိုတာ ခင်မောင်ကြည့်အတွက် ခေါင်းထဲ ထည့်ထားရလောက်အောင် အရေးပါတဲ့ ကောင်ကလေး မဟုတ်ပါ ...။ သူကတော့ ရန်ကုန်မှ တခြား ဂိုဒေါင်တို့ ဆိပ်ကမ်းတို့ အရောင်းဌာနခွဲတို့ မှလူများ မပါ။ ရုံးဖွင့်ထားသည့် ရန်ကုန်ရုံးချုပ် ရုံးခန်းမှာ တော့ ... သူရယ် ... ကိုယ်ရယ် ... ဒရိုင်ဘာရယ် သုံးယောက်သာ ယောက်ျားဝန်ထမ်းရှိသည့် ရုံးမို့လို့ လားတော့ မသိ ... ကိုယ့်ကို မြင်ကတည်းက မသိမသာ ပေါင်းဖို့ ရောဖို့ ကြိုးစားရှာသား ... ။ အလကားနေ လက်ဖက်ရည် တိုက်ချင်ရတာနဲ့ ... ရုံးဖယ်ရီမှာ ခေါင်းခန်းက နေရာပေးချင်ရတာနဲ့ ...။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကိုယ်၌ က မစွတာ ကာဆိဂိ အိုမိကို လုံးမရ ပြုမရ ဖြစ်နေချိန်မို့ ကောင်ကလေးကို အာရုံထဲ ပြန်မထည့်ခဲ့ဘဲ လျစ်လျူရှုသလို ဖြစ်ခဲ့မိသည် ။ ကိုယ် အနားကပ်လို့ မရတဲ့ ခင်နှင်းဆီက ခိုးခိုးအပေါ်ကျတော့ မျက်နှာသာ ခပ်ပေးပေး ဖြစ်နေတာကို အမြင်ကတ်မိတာ လည်း ပါချင်ပါမှာ ပေါ့ ... ။ ဒီတော့ ... ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ စတိုင်လည်း ချိုးချင်ချိုးခဲ့မိလိမ့်မည် ... ။ အမှန်စင်စစ်ကတော့ သူ့ရုပ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာမျိုးကိုတောင် ကိုယ်က တစ်နှစ်တာပတ်လုံး သေချာ မကြည့်မိတာမျိုး ဖြစ်သည် ။ ခုတော့ သူက ကိုယ့်အလုပ်ရှင် ဖြစ် လာပြီ။ သူက ကိုယ့်ကို လိုက်ပေါင်းဖို့ မလိုတော့တဲ့ ပြင် ... ခင်မောင်ကြည်ရဲ့ မူအရ ကိုယ်ကပဲ သူ့ကို လိုက်ပေါင်းရ တော့မည်။

သူက အရင်က သူ့ကို ကိုယ်က အရေးမစိုက်ခဲ့မိသည့် ကိစ္စကို အငြိုးထားကာ ခုနိုင်ကွက်ရမှ ထပြီး အလုပ်ဖြုတ်မည် ဆိုရင်လည်း ခင်မောင်ကြည်လို လူမျိုးမှာ က အလုပ်မရှားလှပါ ...။ သို့သော် ငြား ... ခုလို လခကောင်းပြီး နာမည်ကောင်းသော တည်ငြိမ်သော အလုပ်မျိုး ပြန်ရဖို့ ကိုတော့ မနည်းရှာရဦးမှာ ပင် ... ။ ဒီတော့ မပြုတ်တာက အကောင်းဆုံးပေါ့။ ပြီးကျတော့ သူ့ဘာသာသူ ခြံထဲမှာ ပဲ နေရမည့် ဒရိုင်

ဘာကောင်လေးကို ဖယ်လိုက်ရင် ဒီရန်ကုန်ရုံးချုပ် တစ်ခုလုံးမှာ ယော
ကျား ဆိုလို့ သူနဲ့ ကိုယ်ပဲရှိမည် ဖြစ်သောအခါ သူ့မှာ မပေါင်းမဖြစ် ကို
ယ့်ကိုသာ ပေါင်းရတော့မည်။ အဲဒီ အခါကျ ... ခပ်အေးအေးအအပုံ ပေါ
က်နေသော ဒီကောင်လေးမျိုးကို ... ခင်မောင်ကြည်က အလွယ်တကူပ
င် ဆရာလုပ် ... အထက်စီးနေရာကနေ ပေါင်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ရ
သောအခါ ...။

အင်း ... ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ မပေးလို့ ကိုယ်ဟာ Kasigi မျိုးရိုး
ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မျိုးဆက် မဖြစ်ရအောင်လည်း နေပါစေတော့ ...။ ဟန်
ဟန်ပန်ပန် အောင်မြင် အခြေကျနေသော မြန်မာနိုင်ငံ ရုံးစိုက် နိုင်ငံခြား
ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ ဦးစီးချုပ်ကိုင်ရမည်ဆိုလည်း ဒါ
နည်းတဲ့ အခွင့်အရေးလား ... ။ တစ်သက်လုံး ဘယ်တုံးကမှ မမျှော်လင့်
ခဲ့ဖူးသော အခွင့်ထူးတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပေသည် ။ ပြီးကျတော့ ကိုယ့်ကို
ရွံ့သလိုလို ရှာသလိုလို ... အဖက်မတန်သလိုလို ဆက်ဆံနေခဲ့သော
အခြေကြီးကြီး သူဌေးသမီး အထက်တန်းစားမကြီး
ဒေါ်ခင်နှင်းဆီအပေါ်မှာ လည်း ကိုယ်က ကျောနိုင် ... နိုင်နိုင်...
ပြန်အကြောင်းပြနိုင်လာပေမည်။

ခင်မောင်ကြည်က မစ္စတာ ကာဆိဂိ အိုမိ မပြန်သေးခင် ... ဒိုးဒိုးရဲ့
အာဏာတွေ ဒီလောက်ကြီးစတင် မကြီးမားသေးခင်မှာ ပဲ အမြင်ကျယ်
ကျယ်နှင့် စတင်ကာ ဒိုးဒိုးကို ရောနှောလုံးထွေးပြီး သူငယ်ချင်းကြီးတွေ
လို ပေါင်းဖို့ ရာအတွက် ကမ်းလှမ်းကြိုးစား ကြည့်လိုက်သည် ။

အံ့ဩစရာပင် (အင်းလေ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်
လေးပုံစံက နဂိုကတည်းက ဒီလိုပဲ ကြိုမှန်းနိုင်လောက်ဖွယ်ရာ ...
သူများ စကားအောင်မည့် ပုံ ခပ်အေးအေးအအပုံထဲကပဲဟာ) ...။ ဒိုးဒိုး

က ခင်မောင်ကြည်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဝမ်းပန်းတသာပင် ကြိုဆိုလက်
ခံခဲ့လေသည်။ ။

ဦးဦး

ကျွန်တော့်မှာ ... ဟိုး ငယ်ငယ်လေးတည်းက အသည်းထဲမှာ စွဲမြဲပြီး ခင်မင်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေး တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ် ... ။ သူငယ်ချင်းမလေး ဆိုပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အတန်းချင်းလည်း မတူ ... နေတဲ့ ရပ်ကွက်ချင်းလည်း ခြားပြီး အလှမ်းဝေးပါတယ် ... ။ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတာကတော့ သူရော ကျွန်တော်ပါ ကိုယ်စီ ကျောင်းတက်ရတဲ့ အ.လ.က (၃) ကျောင်းကလေးမှာ ပေါ့ ...။

သူ့ကို စတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာက ကျောင်းထိပ်က ခရေပင်ကြီးအောက်မှာ ... ။ ခရေပန်းကောက် နေတဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘာသာ သူ့အလိုလို နေရင်းထိုင်ရင်းကကို အားငယ်ကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ ပုံကလေး ပေါက်နေခဲ့တာဟာ ... ကျွန်တော့်အတွက် သူ့အပေါ် ပထမဦးဆုံး သံယောဇဉ် စဖြစ်သွားစေမိတဲ့ အချက်ပဲ ...။ ကောင်မလေး ရဲ့ မျက်နှာဟာ ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုရင် ... ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူ့အတွက် မဆို "မျက်နှာမြင်ရင် သနားကြင်နာ ချစ်ခင်ပါစေ" ဆိုတဲ့ ရုပ်မျိုးလေးနဲ့ ပေါ့ ...။

ခရေပန်းဝိုင်း ကောက်ပေးရင်းနဲ့ စတင်ရင်းနှီး သွားခဲ့ပြီးတဲ့ နောက် ... ကျွန်တော်ဟာ ကောင်မလေးအတွက် အစ်ကိုကြီးလို တစ်မျိုး ... သူငယ်ချင်းလိုတစ်သွယ် အားကိုးအားထား ခင်မင်ရတဲ့ အရေးပါတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရော ဆိုပါစို့ ... ။ ချို့တဲ့ ပြီး မပြည့်စုံတဲ့ ကောင်မ

လေးအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖတ်စာအုပ်အဟောင်းတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းတာတို့ ... မုန့်ဝယ်ကျွေးရတာတို့ အပြင် ... ကျောင်းနဲ့ အလှမ်းခပ်ဝေးဝေးက သူကလေးတို့ အိမ်အထိ လိုက်,လိုက်လည်ပြီး ကောင်မလေး လုပ်ရမဲ့ အိမ်အလုပ်မျိုးတွေကို ဝိုင်းကူပေးတဲ့ အထိ ကျွန်တော်က ကူညီကြည့်ရှုခဲ့ဖူးတယ် ... သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ခင်မင်မှုကို သူ့အိမ်က ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိသလို ကျွန်တော့်မေမေကလည်း မပိတ်ပင်ခဲ့ပါဘူး ...။

ကျွန်တော်တို့ က အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပါ။ ကောင်မလေးကို ကူညီထောက်ပံ့နိုင်ဖို့ အမြဲ စဉ်းစားကြိုးပမ်းနေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး လေ ... ။ မုဆိုးမမေမေဟာ သားတစ်ဖက် ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ အတော်ကြီး ရုန်းကန်ကြိုးစားရရှာတာပါ ။ ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ငှက်ဖျားနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်တဲ့ ... ။ ဖေဖေဆုံးပြီး တဲ့ နောက်မှ တစ်ကောင်ကြွက်မေမေဟာ သားတစ်ယောက်နဲ့ အတူ မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန်ကို စွန့်စွန့်စားစား ပြောင်းရွှေ့လာပြီးလာအခြေစိုက်ခဲ့တာ ...။

မော်လမြိုင်က ပြောင်းလာပေမဲ့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ရဲ့ ဇာတိကတော့ မွန်ပြည်နယ် အပေါင်မြို့ ကပါ။ ဖေဖေက မွန်အမျိုးသားဖြစ်သလို မေမေအမေ ကျွန်တော့်အဘွားကလည်း အင်မတန် ကြည့်လို့ ကောင်းခဲ့တဲ့ မွန်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပဲတဲ့ ... ။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ငယ်ကတည်းက ချစ်စနိုးနဲ့ "ဂျပန်ကြီး ... ဂျပန်ကြီး" လို့ နာမည်ပြောင်အနေနဲ့ ခေါ်တတ်ရင် ဖေဖေက လုံးလုံးမကြိုက်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကို မေမေ ပြန်ပြောပြတတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေအရ ကျွန်တော် သိနေခဲ့ရတယ် ... ။ ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက် ... မေမေဟာ တခြားဖေဖေ မကြိုက်နိုင်မဲ့ အရာမှန်သမျှကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပေးခဲ့ပေမဲ့ ဒီ "ဂျပန်ကြီး"ဆိုတဲ့ နာမ

ည်ပြောင်ကိစ္စကိုတော့ ဆင်ခြင်နိုင်ပုံမရပါ။ နောက်များမှာ တော့ အဲဒီ " ဂျပန်ကြီး"ဆိုတဲ့ နာမည်ပြောင်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက် အတော် အရေးပါအရာရောက် ... ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့တဲ့ နာမည် ဖြစ်နေတော့တယ် ...။

ကောင်မလေး အကြောင်း ပြန်ဆက်ရရင် ... ကျွန်တော်တို့ ချင်း တကယ်တမ်း ခင်မင် ကျွမ်းဝင်လိုက်ကြရတာက သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ... လေးနှစ်နီးပါးလောက်ပဲ ရှိမှာ ပါ ...။ ရှစ်တန်း ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အ.လ.က ကျောင်းကနေ အ.ထ.က ကျောင်းကြီးကို ပြောင်းခဲ့ရတယ် ...။ နဂိုတည်းက အိမ်ချင်းက အလှမ်းခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျောင်းချင်းပါ ကွဲသွားလေတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတွေ့ခွင့်ရဖို့ အခွင့်အရေးဟာလည်း အတော် အလှမ်းဝေးသွားခဲ့တာပေါ့ ...။

ကျောင်းပြန်ချိန်တွေ ကျတော့လည်း ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကျောင်းစာက တစ်ဖက် ... အမေ့ဆိုင်ကို ဝိုင်းကူခဲ့ရတာက တစ်ဖက်ရှိသေးတယ်လေ ...။ ကျောင်းပိတ်ရက်တချို့တလေ လောက်ပဲ အလှမ်းဝေးတဲ့ ကောင်မလေးတို့ အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်နိုင်တော့တယ် ...။ တစ်ရက်မှာတော့ ... (အဲဒီတစ်ရက်ကတော့ အတော့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနိုင်ပြီး အခံရခက်လှတဲ့ တစ်ရက်ပါပဲ ...) ကောင်မလေးအိမ် ကျွန်တော် ရောက်အသွားမှာ အိမ်တံခါးဟာ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်ထားလေရဲ့ ...။ အပြင်သွားကြတယ် ထင်ပြီး ထိုင်စောင့်ဖို့ ပြင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘေးခန်းက အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က "ဟဲ့ ... သူတို့ က အပြီး ပြောင်းသွားကြတာ" ဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးကြီးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ပေးခဲ့တယ် ...။ "ဘယ်ကိုလဲ"ဆိုတော့လည်း "သိနိုင်ဘူးတော်"တဲ့ ။ ပြီးရော။ ပြတ်ရော ...။

ငယ်သေးတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့အိမ်က အိမ်ပြောင်းမဲ့ အစီအစဉ်ကို ကြိုသိချင်မှ သိခဲ့လိမ့်မယ်။ သိခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြထားရကောင်းမှန်း သိချင်မှ သိမယ် ..။ ဒါမှ မဟုတ် ပြောင်းမဲ့နေ့ကျမှ သိရရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားဖို့ တို့ ... ဘေးခန်းမှာ မှာခဲ့ဖို့ တို့ ... စာတစ်စောင်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ထားခဲ့ဖို့ တို့ ... ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မျိုးစုံ လျှောက်တွေးနိုင်ပေမဲ့ ကလေးသာသာ ကောင်မလေးကတော့ ဒါတွေကို တွေးမိချင်မှ တွေးမိမှာ ပေါ့ ...။ တွေးမိရက်နဲ့ အခွင့်အရေး မရခဲ့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ ...။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်မလေးတို့ ဝေးခဲ့ကြတယ် ...။

ပုစိပွစိ ကလေးမလေး တစ်ယောက်အပေါ် သနား ကြင်နာ မိရာက စခဲ့တဲ့ ခင်မင် ကျွမ်းဝင်မှု ဟာ ဒီလောက်ထိ ခိုင်မြဲလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် သိပ်မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ထိ ကလေးမ ပိစိလေး တစ်ယောက်အပေါ် အမှတ်တရနဲ့ အမြဲ သတိရမိနေဆဲ ဆိုတာကို ကြားရတဲ့ သူ့အပေါင်းဟာ မယုံတဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ အနည်းဆုံး လူတိုင်းက ရယ်တော့ ရယ်ချင်နေကြမှာ ပဲ ... ။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ... အရင်းနှီးဆုံး အနီးကပ်ဆုံး မေမေ့ကိုတောင် ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးဘူး။

တက္ကသိုလ်သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ တော့ နောက်ထပ် ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းမ၊ တစ်ယောက်ကို ထပ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် ... "ခင်နှင်းဆီ"တဲ့ ...။ ဆရာဝန် သမားတော် ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး ... အခြေကြီးကြီး ...ထိပ်သီးထဲက ဖြစ်တဲ့ ခင်နှင်းဆီဟာ ... ခြောက်တီး ခြောက်ချက် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ပိုင်ရှင် ... မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့

သား ခိုးခိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ လာခင်နေပါသတဲ့ ။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ "မင်းလို ရုပ်ရည်မျိုးသာ ငါတို့ မှာ တစ်ဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ရှိခဲ့ရင် တောင် ခင်နှင်းဆီဟာမျိုး ခုနစ်ယောက်လောက်တော့ လက်ဖြောက်တီးပြီး ရနိုင်လောက်ပါတယ် ..."လို့ ဝိုင်းဝန်းထောပနာရင်း မြှောက်ဘေးတီးရင်းပေါ့ ...။ ခက်တာက ကောင်မလေးနဲ့ တုန်းက ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ အမြဲအနစ်နာခံ အားပေးဖေးကူခဲ့သလိုမျိုး ... ခု ခင်နှင်းဆီကလည်း အဲသလိုပဲ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သနားသလိုလို ... ကိုယ်ချင်းစာသလိုလို အချိုးမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်တိုင်း အမြဲ ကူညီစောင့်မ နေချင်တော့တာပဲ ...။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ လက်သင့်မခံချင် ...။

လူလတ်တန်းစား မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ယောက်ပီပီ အမွေအပေါ် သိတတ်စိတ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိတတ်တဲ့ စိတ်မျိုးတွေနဲ့ ခပ်အေးအေး လိမ်လိမ်မာမာ နေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ ...။ "အေးခြင်း" ဟာ "ပျော့ညံ့ခြင်း" မဟုတ်သလို ... "ရိုးသားခြင်း"နဲ့ "အတီးအတနိုင်ခြင်း"တို့ ကလည်း တစ်ခြားစီပဲ မဟုတ်လား ...။ ခင်နှင်းဆီအပေါ်မှာ "ယောက်ျားမာန" ဆိုတာတွေပြပြီး စိတ်ဆိုးနေဖို့ လည်း မလိုပါဘူး...။ ဒီလိုပဲ ခပ်အေးအေးနဲ့ ပုံမှန် ဆက်ဆံရေးလောက်နဲ့ ပဲ နေကိုနေခဲ့တယ် ...။

ခင်နှင်းဆီဘက်ကတော့ သူ့မိဘတွေ နားအထိ ပေါက်အောင်ကို ခင်ပြခဲ့တာပဲ ...။ အိမ်လည် တွေ ဘာတွေ ခေါ်ပေါ့ ...။ သူ့မိဘတွေကတော့ တကယ့် ပညာတတ် ပညာရှိတွေပါ ...။ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ အချိုးအချိတ်ကို အစဉ်းသိမြင်နိုင်နေကြတဲ့ သူ ... ပညာရှိတွေ ပီပီ ... ကျွန်

တော်နဲ့ ခင်နှင်းဆီတို့ ရဲ့ ခင်မင်ခြင်းကို မပိတ်ပင်ကြတဲ့ ပြင် ... တခြား
ဂုဏ်သရေရှိ တန်းတူရည်တူ ... သမီးရှင်များ အကြိုက် သကောင့်သား
လေးများ နည်းတူပဲ ဝင်ထွက်စားသောက်ခွင့်ကို ပေးခဲ့ကြသေး တယ် ...
။ သို့သော် ပြောရခက်မဲ့ သူတို့ သမီးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲထိ ပေါက်သွားအော
င်တော့ အလျဉ်း သင့်ရင် သင့်သလို ယှဉ်တွဲနှိုင်းပြ တတ်တာမျိုး ...။ ‘တ
န်း’ခြင်း မတူတာကို အချို့သာ အသိမ်မွေ့ဆုံးသော စကားလုံးတွေနဲ့ မသိ
မသာ ထောက်ပြတတ်တာမျိုး တွေတော့ ရှိနေတာပေါ့လေ ...။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကတော့ သိပ်အခံရခက်လှတယ်လည်း မရှိပါဘူး
... ဒါ သူတို့ သမီးအတွက် သူတို့ ပူပင် ကောင်းစားစေချင် ကြတာမျိုးပဲ
ဟာ ... ကျွန်တော့်ကိုမှ ကွက်ပြီး မုန်းတီးလို့ ... မုဆိုးမသားမို့ တမင်သ
က်သက် နှိမ်ထားချင်လို့ မှ မဟုတ်တဲ့ ဟာ ။ (အဲဒီလို မှန်ကန်
ဖြောင့်စင်းတဲ့ အတွေးမျိုးတွေ တွေးပေးတတ်လွန်းလို့ လည်း ကျွန်တော့်
ကို တချို့က ဂွတီးဂွကျ၊ အတီးအတကောင်တစ်ကောင်လို့ သတ်မှတ်ထ
င်မြင်နေကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ...။) သူတို့ ရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေ
ကို သိသိကြီးနဲ့ ပဲ ... သည်းခံနေနိုင်သေးရင် ဆက်လက်ဝင်ထွက် ပတ်
သက်ရုံ ...။ အခံရခက် လာပြီ ဆိုရင်တော့ လည်း အသွားအလာ အဝင်
အထွက်ကို ဆင်ခြင်နေလိုက်ရုံပဲ ရှိတာပေါ့ ...။

အဲဒီလို အနေမှန်ခဲ့လို့ လည်း အခြေကြီးတဲ့ ခင်နှင်းဆီနဲ့ ကျွန်တော်
တို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် ပုံမှန်အသွင်နဲ့ ပဲ ကျော
င်းပြီးကြတဲ့ အထိ ခိုင်မြဲခဲ့တာပေါ့ ...။ ခင်နှင်းဆီရဲ့ ရင်ထဲ ဦးနှောက်ထဲ
ဘာတွေရှိမယ်မှန်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မသိလှသလို သိချင်စရာ
အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး ...။

ကျောင်းပြီးကြတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးဘွဲ့ရ ကျောင်းပြီးလူင

ယံ တစ်ယောက်အဖြစ် ... အမေ့ကိုပဲ ကူညီရဦးနိုးနိုး ... ကိုယ့်ဘာသာပဲ သင့်တင့်ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ရှာရ ကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေချိန်မှာ ... အမြင်ကျယ်လှတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သမီးရတနာ ... ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမြင်ကျယ်ကျယ် ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိခဲ့တဲ့ ခင်နှင်းဆီတို့ ကတော့ ... ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ လျှောက်တက်ထားခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြော၊ ဂျပန်စကားပြောနဲ့ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင် ... ပြီးကျတော့ Secretary Course ဆိုတာ တစ်ခုကိုပါ အောင်မြင်ပြီးသားတွေ ဖြစ်နေပြီး ... ပြောင်းလဲ လာတဲ့ ခေတ်နဲ့ အတူ နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်တစ်ခုကို အလွယ်တကူပဲ တန်းခနဲ ရသွားခဲ့ပါရော ...။

တစ်နေ့မှာ တော့ ခင်နှင်းဆီက ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်ချလာခဲ့ပြီး ... "ဂျပန်လေး ... တို့ မင်းကို အလုပ်တစ်ခုမှာ သွင်းပေးနိုင်တယ် ... လုပ်မလား"တဲ့ ။ (ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အမေက ချစ်စနိုးနဲ့ အိမ်နာမည်ကို 'ဂျပန်ကြီး'လို့ ပြောင်ခေါ်မှန်း သိသွားတဲ့ နေ့ကတည်းက ခင်နှင်းဆီကလည်း ကျွန်တော့်ကို 'ဂျပန်လေး'လို့ ပဲ တောက်လျှောက်ခေါ်ခဲ့တော့တာလေ ...)။

ပထမတော့ သူ့အကူအညီကို မယူချင်တာနဲ့ ပဲ ငြင်းပစ်မလို့ ပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကြည့်ရတာ လည်း လုပ်စေချင်ပုံ ရှိတာရယ် ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က ခေတ်စားနေတဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံကို လိုချင်တာရယ်နဲ့ "ကောင်းသားပဲ" လို့ အဖြေပေးလိုက်တယ် ...။ တကယ် တမ်းကျတော့ ခင်နှင်းဆီက "တို့ မင်းကို အလုပ်သွင်းပေးနိုင်တယ်" လို့ ဆိုခဲ့ပေမဲ့ ... နှုတ်၏ စောင်မခြင်းနဲ့ တကယ် ကူညီပေးခဲ့တာက သူ့မိဘများ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ခင်နှင်းဆီရဲ့ မိဘများက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် များ

သူတို့ သမီးနဲ့ အမြင် တွေ့မြင် ပတ်သက်နေရမဲ့ နေရာမျိုးမှာ မှ ရအောင် သွင်းပေးလိုက်ကြသလဲလို့ မေးစရာဖြစ်လာမယ် ထင်တယ် ...။ သူတို့ က ပညာရှိတွေလေ. ...။ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်နှင်းဆီဟာ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း အရည်အသွေးများကို သူ ပြန်မြင်တတ်နေပြီး ဘယ်ယော ကျားကိုမှ လူမထင် စာရင်းမတင်ချင်တော့တဲ့ ... Over Confidence ဆို တဲ့ မာနအိုး မာနအတုံးအခဲတစ်ယောက် ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီ ...။

ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရသွားပေမဲ့ ဂျပန်စကားလည်း တစ်လုံးမှ မတတ် ... အင်္ဂလိပ်စကားဆို လည်း ကြိုးစားပြောတာတောင် ကျိုးပဲ့မှားယွင်း နေတဲ့ အဖြစ်သနစ်နဲ့ ... ကွန်ပျူတာဆိုလည်း အလုပ်ဝင်မှ စမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်လို ကောင်ကလေးမျိုးအတွက် ... အချိန်အခါ အခြေအနေက လည်း မပေးရင် သာမန်စာရေးကလေးဘဝ လောက်နဲ့ ပဲ အရိုးထုတ်သွားစရာ ရှိတာကိုလည်း ခင်နှင်းဆီရဲ့ မိဘများက အကဲမခ တ်နိုင်ဘဲ ရှိပါ့မလား ...။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် မြင့် ဖို့ သာ ရှိတော့တဲ့ ခ င်နှင်းဆီဟာ နေရာတင်ရပ်ကျန်ရစ်တော့မဲ့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို မြ င်ကို မြင်နေရအောင်ပဲ သူ့မိဘများက ရည်ရွယ်ခဲ့ပုံပါ။ ကျွန်တော့်ဘာ သာ အမေ့ဆိုင်ကလေးကိုပဲ ဆက်ဦးစီးဖြစ်တယ် ဆိုရင်တောင် အလုပ်ချ င်းက လိုင်းချင်းမတူလေတော့ "ဘယ်လောက် ကွာခြားပါတယ်"ဆိုတာ ကို ယှဉ်ပြနိုင်ဖို့ ရာ သိပ်မြင်သာထင်သာ ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး လေ ...။

"ဂျပန်လေး ... ဂျပန်စကားပြောကို မတတ်နိုင်သေးရင်တောင် အင်္ဂ လိပ်စကားပြောသင်တန်း တစ်ခုခုတော့ ညှိပိုင်းကလပ်(စ်)အနေနဲ့ တက် ဖြစ်အောင် တက်ဟာ ... ကြားလား"

ခင်နှင်းဆီကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲတင်ချင်ရှာပါတယ် ...။ ကျွန် တော်ကလည်း သူ့မိဘတွေ မျှော်မှန်းသလို နေရာတင် ရပ်နေချင်တဲ့ အ

စားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိတွေ နားတွေ ပွင့်လာတာနဲ့ အမျှ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ကိုယ်သိ,သိ လာပြီး ... သိလာတဲ့ အတိုင်း ဖြစ် အောင်လည်း ကြိုးစားနေတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပါပဲ ...။

အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ပဲ လောကကြီးက မထင်မှတ်စရာတွေ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲသွားပြီး ... "ဂျပန်ကြီး"အမည်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကိုပဲ ဂျပန်လူမျိုးတို့ နှင့် ပတ်သက်သော အတိတ် ရှိဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တော့တယ် ...။ (မေမေက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမပြထားခဲ့ဘူးလေ။) ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာက မျက်လှည့်ပြထည့်လိုက်တဲ့ နေရာမှာ တော့ ကမ္ဘာကျော် "ဒေးဗစ်ကော်ပါဖီး" ထက်တောင်မှ အကွက်မိမိနဲ့ တိကျသပ်ရပ်ပြီး လန့်ဖျားဖျားချင်စရာ ကောင်းလှပါတယ် ...။ ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီက GM မစ္စတာ ကာဆိဂိအိုမိ ရဲ့ အလေးထားရမဲ့ ကျေးဇူးရှင် မျိုးဆက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသတဲ့ ...။

အရာရာအားလုံးဟာ မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ် ...။ အထူးသဖြင့်ကတော့ "ကိုခင်မောင်ကြည်" တစ်ယောက် ... ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလိုပဲ ... ရုတ်ချည်းကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တော့တယ်။

ပြောရဦးမယ် ...။ ခင်နှင်းဆီရဲ့ အကြောင်းတွေကိုချည်း ဆက်တိုက် ပြောဖြစ်နေပြီး "ကောင်မလေး" ကို ခဏ ဘေးဖယ်ထုတ်ထားမိသလို ဖြ

စံခဲ့ရတာက အကြောင်းရှိပါတယ် ...။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးနှစ် အောင်
အပြီးမှာ ကောင်မလေးကို (ဘုရားပေးတဲ့ ဆုအဖြစ်) ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့
ပါတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးထားပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဆက်တ
က်နေတယ်လို့ သိရတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တော့
သေးသေးကွေးကွေး ပုလုကလေးနဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက်လို ချစ်
စရာကောင်းနေဆဲ။

ကျွန်တော်သိပါတယ် ... ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်သမီးကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကို
ဆယ့်ခုနစ် ဆယ့်ရှစ်မှာ မှ ပြန်တွေ့ရတာတောင် ကျွန်တော့်ဘက်က မှ
တ်မိနေသေးတာ ... ကောင်မလေးလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိဆဲပဲ
နေမှာ ပါ ...။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက် အသိ
အမှတ်ပြုခြင်း လုံးဝ မရှိတော့ဘူး ...။

သူ့အိမ်ကို သွားလည်မိလို့ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးနဲ့ ပြန်
ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့တာဖြစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင် 'ထွန်းသန်း'ကတော့ သတင်းပေး
သား ...။

"သူ့အမျိုးတွေ တစ်အိမ်လုံးက မလွယ်ဘူးကွာ ကောင်မလေးက
အဲဒီအိမ်မှာ အဘွားလုပ်သူရဲ့ တစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ ဒီလိုပဲ ကြည့်ကျက်
နေနေရတာ ...။ မင်းကို တကယ်ပဲ မှတ်မိ တယ်ဆိုရင်တောင် တုံ့ပြန်စ
ရာ အကြောင်းမရှိဘူး ... မလွယ်ဘူးကွ ခိုးခိုးရ ... ပိုဆိုးတာက ...
တစ်ခါတလေမှ ပေါ်ပေါ်လာတတ်တဲ့ သူ့အဖေဆိုတဲ့ လူကြီးပဲ... ငါတို့ ရ
ပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ သဘောရိုးနဲ့ ပဲ သူ့သမီးနဲ့ တစ်ခါလောက် မျ
က်လုံးချင်း ဆုံရင်တောင် ရိုက်မတတ် သတ်မတတ် ဒေါသဖြစ်တတ်တာ
ကွ ... သူများ ရပ်ကွက်ထဲ လာကျယ်ရဲစရာ အကြောင်းလည်း ရှိတယ်
လေ ... ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကာလသားခေါင်း လူမိုက်နဲ့ အဲဒီလူကြီးနဲ့ က

ပုလင်းတူ ဘူးဆို လည်ပင်းဖက် ပေါင်းထားကြတာကွ ...ဒီလူကြီးက
ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဲ မွေးခဲ့ ကြီးခဲ့တာဆိုတော့ ငယ်
ပေါင်းချင်းကလည်း ဖြစ်နေတယ်တဲ့ ..."

သူငယ်ချင်းကတော့ (သူတို့ မျက်စိအမြင်နဲ့) မက်လောက် လွမ်း
လောက်စရာ မရှိတဲ့ ကောင်မလေးကို ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်ကို မဆက်စေချင်
တော့တဲ့ ပုံပါ ..။ ဒီကောင့်စေတနာကို လေးစား ပေမဲ့ ... မမှတ်မိချင်
ယောင် အတင်းဆောင်သွားတဲ့ ကြားက မျက်လုံးလေး စွေကြည့် ခိုးဝှက်
ချောင်းမြောင်းသွားတဲ့ သူ့အကြည့်လေး တစ်ချက်ကပဲ ကျွန်တော့်ကို "
ဆက်လုပ် ... ဆက်လုပ်" လို့ တွန်းအားပေးနေသလိုမို့ ထွန်းသန်းတစ်
ယောက် အဟုတ်ကို စိတ်ညစ်နေတာကို သိတဲ့ ကြားထဲကပဲ သူ့အိမ် သူ
တို့ ရပ်ကွက်ထဲ ကျွန်တော့်မှာ တချောင်းချောင်း ရောက်ရပြီ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမြင်မှာ ဘာမှ
စိတ်ဝင်စားလောက်စရာ မရှိပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လများ
အမြစ်တွယ် ခိုင်မြဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ခင်မင်ကျွမ်းဝင် မှုအရ ဆိုရင်တော့
... ကျွန်တော့်အတွက် ဒီဘုရားပေးတဲ့ ဆုကလေးဟာ ခင်နှင်းဆီမပြော
နဲ့ နတ်သမီး ငါးရာနဲ့ တောင် မလဲနိုင်အောင် တန်ဖိုးကြီးနေတော့မှန်း
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩတကြီး သိရှိ သေချာလိုက်ပြီးပြီလေ ...။ ဂုဏ္ဍာ
န်တစ်ထောင်မကလို့ ယက္ခတစ်ရာပါ ထပ်ပေါင်းပါစေဦး ...။ နောက်တွ
န့် လက်ရွံ့စရာ အကြောင်း ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ...။

ထွန်းသန်း ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ ...။ သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲ ကျွန်
တော် အရောက်အပေါက် များ လာရတဲ့ အခါ ... တစ်နေ့မှ တော့ သူ့သ
တိပေးစကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ကြုံလိုက် ရတော့တာ
ပါပဲ ...။ အဲဒီနေ့က ရပ်ကွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်

လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်ကို "ဟော့ကောင် ...ထွန်းသန်း" ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတစ်ခုက ဟန့်တားထားလိုက်ပြီး ...

"မင်းသူငယ်ချင်းက မင်းအိမ်ကို အလာစိပ်လှချေလား၊ မင်းမှာလည်း နှမ၊မရှိ အစ်မ၊မရှိနဲ့ ..."

"ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစာကိစ္စ အတွက်ပါ ကိုဖိုးနီ"

"နေပါဦး ... မင်းက ကျောင်းပြီးသွားပြီဆို ..."

ထွန်းသန်းမှာ ပြန်ဖြေစရာ စကား မရှိပါ...။ ကိုဖိုးနီဆိုတဲ့ ကာလသားခေါင်းကြီးကတော့ ထွန်းသန်းကိုရော ကျွန်တော့်ကိုပါ ခပ်အေးအေးနဲ့ ခြုံငုံကြည့်ရင်း ... "အေး ... အေး ... မင်းတာဝန် မင်းယူနိုင်လည်း ကောင်းသားပေါ့ ထွန်းသန်းရာ ..."တဲ့ ။ တစ်ချိန်လုံး ကိုဖိုးနီကသာ ဦးဆောင်မေး နေပြီး ကောင်မလေးရဲ့ အဖေဆိုသူကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောပေးထားရက်သား အနေအထားနဲ့ ပဲ သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသာ အာရုံထားနေခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ စ,သိစကတော့ ကောင်မလေးမှာ အဖေ မရှိတော့ပါဘူး ...။ ဘယ်ကဘယ်လို ခုမှ အဖေတစ်ယောက် ပေါ်လာသလဲ လဲ မသိပါ ...။ အဖေသာဆိုတယ် ... လေးဆယ်နှီးပါး လောက်ပဲ ရှိဦးမဲ့ အဲဒီလူကြီးဟာ ကောင်မလေးလို ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးပေမဲ့ ပိစိလေး ဖြစ်နေဆဲ သမီးမျိုးနဲ့ မို့ သားအဖလို့ ခေါ်လို့ ရရုံပါ ... ။ နို့မို့ဆို ... လူရွယ် လူလတ်တစ်ယောက်လို့ သာ ပြောလို့ ရဆဲ ရပ်ရည်မျိုးနှင့် ပါ ...။

ခပ်အေးအေး ကုပ်ကုပ်ပဲ နေတတ်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ့်တကယ်တမ်း ကောင်မလေးအတွက်သာ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ် ဆိုရင်တော့ ... အဲဒီအဖေဆိုသူရော ကိုဖိုးနီဆိုတဲ့ လူမိုက်ဆိုသူကိုပါ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ မှုမနေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း ထွန်းသန်းရဲ့ မျက်နှာ ... ကျွန်

တော်သာ တစ်ခုခု ဆိုရင် ဗျာများ ပူပန်နေရဦးမဲ့ မေမေမျက်နှာ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က "လျှောက်ပြန်သံပေး" လာလုပ်ခြင်းကို ခံရသည် ဆိုရုံနှင့် သူ့အဖေဖြစ်သူ၏ ရိုက်နှက်ဆူပူခြင်းကို မတရားသဖြင့် လိုမ့်ခံလိုက်ရရှာသည် ... ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာတို့ ကို ထောက်ပြီး အဲဒီ ရပ်ကွက်ထဲကို သွားလာနေတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဆင်ခြင်လိုက်ပါတယ် ...။ တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးသွား ... အဝေးသင်ကိစ္စအတွက် ကျောင်းသွားတာမျိုး လောက်က လွဲရင် ... အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် သိပ်ထွက် လေ့မရှိတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဝေးဝေးကွာကွာ ဖြစ်သွားကြရပြန် တာပေါ့ ...။

ဖူးစာ ပါခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ ကြိတ်ဖန်လွဲစရာ အကြောင်းမရှိပါ ...။ ကြိတ်ဖန် နီးစပ်စရာသာ အကြောင်းရှိပါတယ် ...။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီတုန်းက တည်းက ဦးနှောက်ထဲ သိပ်ထည့်ခဲ့ပုံ မရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေနဲ့ ... ကျွန်တော် ပြန်ဆုံတယ်။ ထင်တဲ့ အတိုင်း သူက မမှတ်မိပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါမှာ လည်း ဦးနှောက်ထဲ သိပ်ထည့်တွက်ပုံ မရပြန်ပါ ...။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာက ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးတင်လိုက်သလို ရုတ်တရက် မြင့်မား ထိုးတက်သွားတဲ့ အခါကျမှ သာ သူ့ရဲ့ အချိုးအချိတ်တို့ ကလည်း ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြောင်းပြန်ကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့တော့တာပါ ...။

ဟုတ်တယ် ...။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးနာမည်က "အဖူး"လို့ ခေါ်ပြီး သူ့အဖေဆိုသူကတော့ လူပျိုကြီး အမည်ခံ ... "ကိုခင်မောင်ကြည်"ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

